

Avant!

Órgan antifeixista de l'Alt Penedès

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA - RAMBLA PI I MARGALL, 23

Una escola intel·ligent, regida per mestres que tinguin consciència del moment, consolidarà el demà del nou ordre social.

El mestre ha de pensar més en la seva vida a l'escola que no pas en la seva vida fora l'escola. Només així forjarem ciutadans conscients.

L'ESCOLA NOVA

Mai com ara la responsabilitat del mestre d'escola no havia estat tan gran, ni la seva missió tan delicada. L'infant d'avui no és com el d'ahir. La guerra l'ha transformat, li ha pertorbat l'esperit, li ha posat davant dels ulls la visió cruel de la lluita, ha vist en gravats els rostres esfereïdors dels seus germans de Madrid destroçats per la metralla feixista, sent parlar contínuament de fusells, d'avions, de bombardeigs, de ferits, de morts. L'actual generació escolar, va esdevenint preocupada íntimament, excitada, canviada. I si l'infant d'avui no és com el d'ahir, el mestre d'avui tampoc no ha d'ésser com el d'abans del 19 de juliol.

Tothom pot esdevenir revolucionari de l'un cap de dia a l'altre o àdhuc en el termini comprès entre un minut i un altre minut. Depèn, només, d'emprar un llenguatge fort. I això està a l'abast de tothom. Això passa a

molts individus, a moltes organitzacions i, fins i tot, a molts mestres. Els mestres d'escola que abans del 19 de juliol no tenien un sentit pedagògic renovador, és molt difícil que ara, baldament estiguin enrolats en entitats professionals d'avantguarda, hagin esdevingut, com per gràcia d'encantament, perfectes mestres de la nova era. De la mateixa manera que la burocràcia pública necessita un sanejament, el magisteri necessita una purificació radical. I amb molt més motiu, perquè si la burocràcia administra els interessos materials del poble, el magisteri administra els interessos permanents del poble, com són la consciència, l'esperit, la formació intel·lectual dels futurs ciutadans.

No podem admetre de cap manera que es vulgui imposar el criteri d'autodefensa professional en la forma que molts cops l'hem vist

manifestat. Els professionals d'aquesta o d'aquella especialitat no tenen dret a fer-se solidaris de les individualitats que calgui esporgar de llur col·lectivitat, sempre que aquest esporgament sigui saludable per al comú. I els mestres menys. No perquè s'hagin creat organitzacions de classe i d'orientació del magisteri amb normes noves i sanes, és possible convertir en consubstancial el mestre i la seva organització. Continuarà havent-hi mestres ineptes, a desgrat de l'eficiència de les modernes normes pedagògiques. Continuarà havent-hi mestres indesitjables ideològicament, a desgrat de la creació d'organitzacions professionals del magisteri encaixades en el nou ordre revolucionari.

I encara més: el mestre no és bon mestre, per revolucionari que sigui, si no atén eficientment l'infant, si no el tracta com cal tractar-lo, si no el coneix com s'ha de conèixer, si no sap ésser el seu company i el seu educador a la vegada. Aquell mestre que té en ple desori l'aula perquè «l'infant s'ha d'educar en règim de llibertat», no és un bon mestre, perquè la llibertat a l'escola, ni enlloc, no vol dir desordre. El mestre que permet que els infants facin el que els doni la gana perquè «s'han de deixar desenrotllar els seus sentiments i les seves idees», no és un bon mestre perquè en tot cas cal deixar desenrotllar els bons sentiments i les bones idees de l'infant. El mestre, que amb l'excusa que la barreja de sexes és una conquesta avançada, tolera que nois i noies de set o vuit anys parlin entre ells com parlarien minyons i minyones de 20 que tinguessin un llenguatge procaç — i això passa per exemple a Vilafranca —, no és un bon mestre, perquè les classes d'ambdós sexes exigeixen un tacte i una cura exemplars per part del professor.

Sempre hem tingut el criteri que l'ensenyament escolar ha d'obeir a uns preceptes mínims, ha de tenir unes normes unificades basades en una pedagogia racional i eficient, ha de regir-se, no per teories de grup més o menys ben orientades, sinó d'acord amb uns camins marcats per l'Estat, el qual és l'organisme que mai no ha de negligir a mans alienes, per expertes que siguin, l'educació dels futurs ciutadans.

Que un mestre imposi unes teories en una aula mentre un altre

mestre n'imposa unes altres a l'aula del costat, és, al nostre entendre pernicios en l'aspecte totalitari de l'educació.

No volguéssim ara, per excés de candidesa, fer de l'escola un laboratori experimental de cada mestre o de cada concepció social o política, segons on milités el professor. No volguéssim ara proclamar que s'ha de deixar en llibertat el mestre per a educar l'infant com li plagui. Cal crear i fer complir als mestres una disciplina escolar. No una disciplina per als infants — que també és necessària dintre les normes educatives modernes — sinó una disciplina rígida per als mestres. Que els que no vulguin servir la revolució, pleguin. Però que els que creguin fer a l'aula la seva revolució bastida en punts de vista particulars o deslligada del ritme general, pleguin també.

Creiem que per organitzacions que hi hagi o que neixin amb la missió de vetllar per la nova vida escolar, és l'Estat qui ha de dir la darrera paraula quant a l'orientació de l'escola. I el mestre cal que sigui l'instrument magnífic de la renovació escolar, però net de pruïges de realitzar assaigs sobre la formació escolar de l'infant, assaigs que poden ésser plens de bona voluntat si bé deficientes o mancats.

Volem un mestre nou per a una escola nova. Un mestre d'acord amb el temps. Un mestre que treballi, que estudiï i que pateixi el dolor de parir l'escola que engendri la revolució. Un mestre que es digui avançat, que canti i faci cantar «La Internacional» i «Els Segadors» però que els seus alumnes cada dia siguin més enzes no ens interessa. Un mestre que eduqui a la vella manera, sense donar al seu ensenyament la vibració de la nova vida que apunta, no ens interessa. Un mestre ple de teories noves, però que els infants dels quals té cura actuïn com a petits salvatges a l'aula, a la llar i al carrer, no ens interessa. Ens interessa el mestre que sàpiga entendre que té obligació de servir les orientacions que el poble s'ha donat i que sàpiga treballar esforçadament per a la creació de la ciutadania de demà, el mestre que hagi trencat del tot amb el passat i que pensi més en la seva vida a l'escola que no pas en la seva vida fora de l'escola.

Tota l'autoritat als Governos de la República i de la Generalitat. Els fatxendes, els valents de carreró i els que sempre criden i manen en comptes d'obeir, que vagin al front. Allà cal gent d'empenta.

TEMES BANALS

El triomf de la raó

La gorra ha triomfat categòricament. Hem de reconèixer ben alt aquesta victòria i afanyar-nos a proclamar el seu resultat amb tots els honors. La gorra ha guanyat la batalla que anys ha sostenia contra el barret. Ja era hora. Alegrem-nos-en. Els fidels impertèrrits de la gorra tenim motius per estar d'enhorabona.

El pobre barret anava de capa caiguda feia molt de temps. Tothom coneix la història de la seva vida i el procés de la seva mort. No perdrem res de dir-ne sumàriament dues paraules, encara que no sigui més que per matar l'estona amb un tema anodí, avui, precisament avui, que la nostra orquestra social ataca temes de contingut gairebé còsmic, capaços de fer tremolar i àdhuc subvertir les esferes.

El dia que l'home va tenir el pensament de creure que convenia ésser alguna cosa a la terra, aquell mateix dia se li va acudir de posar-se una andròmina qualsevol sobre la testa com a distintiu d'autoritat. I va nèixer el primer intent de corona, i amb ell, el primer rudiment de barret. Ja hi som. Des d'aleshores la humanitat es dividí en dues parts. La dels testa-coberts i la dels testa-nus. Els testa-coberts manaven; els testa-nus havien d'obeir. I és clar, els més espavilats tractaren de cobrir-se de forma paral·lela a la del que manava més.

Els monarques, els prínceps, els sacerdots, els nobles, els militars, els cortisans, els simples

senyors de les ciutats, només representen les variades maneres que ha revestit i els diferents noms que ha pres i els diversos pretextos que ha invocat el capell per a justificar el seu pas per la història i projectar el cicle complet de la seva existència.

Ens costaria poc d'acudir a un manual d'indumentària per a poder descriure minuciosament les categories més sobresortints dels estres que la càndida humanitat ha fet servir per a dur alguna cosa al cap. No volem fatigar el lector de bona fè. Passarem de llarg sobre els barrets de metall, de fusta, de pell, de cartó, que corresponen als segles primitius; deixarem de banda les arrogants creacions dels segles XV-XVIII, amb totes les seves plomes, velluts i sedes, reflex de la imaginació pomposa i de la despreocupació inspirada d'aquells bons temps reculats; àdhuc ens inhibirem davant la majestat decadent del barret de copa alta, característic del XIX. I corrent corrent, ens aturarem sense cerimònia davant el barret tou de feltre que ha dut fins ara mateix qualsevol vulgar ciutadà de barriada.

Com a última rèplica d'un procés de degeneració que ha durat vint i més centúries; com a expressió simbòlica d'un esperit que ho feia consistir tot en la forma; com a reminiscència d'una concepció ètica que tendia únicament a enlluernar els sentits, podíem admetre el feltre

i callar, amb dues condicions indeclinables: que sota hi hagués una mica de cervell, i, en canvi, no hi hagués sobre gota ni mica de greix. Per desgràcia estem tips de veure que passava el contrari. En la majoria absoluta dels casos, el barret s'aguantava damunt una simple estructura craniana buida de contingut funcional, però, això sí, que exudava frenèticament i que, per torna de malvestat, deixava les ales i els baixos de la copa impregnats de les seves llores secrecions, com si fossin l'estigma vivent, l'acusació flagrant, el ronc estentori d'una societat moribunda, que amb aquests signes morbosos ja només semblava demanar un pam de terra per a dormir el somni etern de l'oblit.

Esguardant el pas de les multituds pels carrers, moltes vegades ens venien ganes de plorar. ¿Però és possible, ens dèiem, que hi hagi tanta vanitat adherida a tanta immundícia?

En tals condicions de decadència, sigueu francs, ¿podia continuar aquella ficció matussera de senyoria? No, direu. Les classes superiors han de fonamentar-se exclusivament en el valor intrínsec de l'activitat cerebral, com a qüestió de fons, i en la gràcia de l'actitud davant la vida, tractant la cosa del punt de vista de la forma. I reconeguem que aquest gavadal de barrets que desfilaven per la via pública en processó macàbrica, no tenien ni una cosa ni l'altra.

Hem fet bé de destronar el barret, considerat com a element de distinció social. Hem fet bé de foragitar-lo del nostre guarda-roba per lleig, per brut, per orgullós, per inconfortable. El jovent amb les seves intuïcions meravelloses, ja feia temps que l'havia repudiat olímpicament, i si

nosaltres haguéssim tingut ben afinats els òrgans de percepció, hauríem hagut d'interpretar la lliçó de les generacions novelles com un avenç del tracte que la història reservava al barret:

Ha vingut la història, és a dir la Revolució, i d'un cop de mà ha fet caure els barrets de totes les testes. ¡Al foc la baluerna incòmoda que introduïa un principi de divisió entre els homes! La seva perduració entre nosaltres tenia el valor d'insult a la igualtat natural que ens hem d'esforçar a establir sobre la terra.

Avui, només queden uns pocs devots del barret, mena de romàntics, que volen conservar l'ús d'aquesta peça desacreditada per a fer-nos veure que sempre hi haurà bon gust i mal gust al món, raciocini i obcecació, simplicitat de criteri, mania imitativa i rutinariisme.

Deixem-los dur el barret, si volen exhibir-lo com a deixalla d'una època caducada. Deixem-los-el dur en bona hora si amb això pretenen que tinguem termes de comparació perquè poguem avorrir-lo amb tot el coneixement. Però demanem-los, exigim-los que procurin de dignificar-lo un xic per dintre, i, sobretot, que mirin de portar-lo bon tros més net per fora.

A les viles, passaven coses curioses en matèria de barrets. Els dies feiners, a Vilafranca, per exemple, s'en veien pocs. En portava la gent de cúria: els advocats i els notaris per tot el dia; en canvi, els procuradors de nit se'l treien. Els metges, els arquitectes, els enginyers, els capellans, alguns empleats públics, els funcionaris principals de les banques, determinats particulars de classe benestant, també portaven barret per tot el dia. Amb això devien voler significar que les afortunades testes guarnides amb capell pertanyien a una classe superior. Però venia el diumenge i, oh, llavors! damunt el cap dels vilafranquins, amb poques excepcions, florien els capells més revellits, més llardosos i més deformes que pugui imaginar fantasia infernal.

Què havia passat? ¿Les classes inferiors havien ascendit de categoria? S'havia aristocratitzat Vilafranca? Res: pur mimetisme. Un dia a la setmana es podia admetre que ens pugéssim els fums al cap. Es tractava de permetre'ns el gust innocent d'imitar els advocats, els notaris i els metges, i amb pueril alegria ens posàvem a treure les andròmines suades que jeien pudorosament a l'armari els altres sis dies de la setmana. Broma? De cap manera. Intoxicació. Convencionalisme.

D'uns mesos ençà, però, les classes destacades, és a dir, els metges, els advocats i els notaris, s'han tret el barret i ara passen pel carrer coberts modestament amb la gorra democràtica. ¿Què ha ocorregut, preguntem novament? ¿Han descendit els professionals del barret per tot el dia? S'han humanitzat per fi? Ha passat senzillament una ventada de sinceritat pel nostre país, que a la primera empena s'ha endut les ales i les copes dels capells i ha deixat les testes planes com la mà. Ara, obeint la tàcita consigna del temps, gairebé tots duem gorra, o sigui, una peça austera, practicable i còmoda, que es proposa de cobrir-nos el cap sense infules artificials, per a preservar-nos del fred, de la calor i d'altres accidents desagradables.

La gorra és una peça honrada. Fa la seva funció purament física i ni de lluny s'atreviria a pertorbar l'aquillibrí de les relacions humanes amb la introducció d'elements morals entre les nostres concepcions indumentàries. Del punt de vista estètic, dóna una solució harmoniosa a la

lògica immanent del vesfir. Fa el que ha de fer, en una paraula, i tots li hauríem de sentir agraïment.

Reduïdes les classes, la persistència sistemàtica del barret ha desaparegut automàticament. Ara, a la llum ardent de la revolució, veiem de forma clara quin ha estat el paper del barret a través dels anys. Ens sobren motius per a demanar sinó l'extermini total, almenys la racionalització d'aquesta peça desmoralitzadora.

Pels carrers de Vilafranca s'han anivellat les classes sota el signe aparent de la gorra. Els professionals del barret per tot el dia han adoptat la gorra i, si se'ns permetés de fer una filigrana, diríem que potser arriben a fer certa patxoca elegant i tot. Però alguna vegada ens fa l'efecte que sota la gorra, tan lleugera i tan viril, hi ha petites ganyotes de recança. Per què? ¿Per haver aconseguit de posar-se al mateix pla dels altres mortals? Més greu ens hauria de saber a nosaltres i no diem res.

La gorra ha triomfat plenament. Aquesta victòria desitjada ens omple d'humor i no ens volem estar de flamejar la nostra exultació perquè tothom sàpiga que hem guanyat la partida. D'ara endavant hi haurà una sola norma, un sol nivell, una sola recompensa: la gorra. Visca!

Tanmateix la gorra té en aquesta hora històrica un rival temible: la boina. Però això és una altra història, que deia aquell.

Mirarem, doncs, d'oferir-li un altre capítol, és a dir, un altre article.

TRESSERRES

Respectar les collites del camp és ajudar el triomf.

L' avicultura a casa nostra

Hauríem de parlar, d'una manera molt més àmplia, del que caldria fer, perquè a casa nostra no anés desapareixent de mica en mica la cria de l'aviram. És un cas d'indignitat veure, per exemple, que en els mercats que celebra setmanalment Vilafranca, es fan transaccions de bestiar en el principi de poder donar el seu fruit; us trobeu que les polles que comencen a pondre i les gallines que estan ponent d'una manera normal, es venen en el nostre mercat destinades a carn per a menjar, amb l'única i egoista finalitat d'aprofitar aquests moments que l'aviram va a uns preus enormes.

Caldria que els pagesos responsables, es donessin compte que matar un cap en aquests moments en què la producció és quasi nula,—en part a causa dels estralls comesos per l'incontrolament del principi de la revolució, i en part a causa de l'egoisme dels pagesos,—representa col·laborar a l'obra d'enderrocament de l'economia de Catalunya, perquè cal tenir present que, a tot país agrícola, una de les primeres branques econòmiques és l'avicultura.

Per tant, la Conselleria d'Agricultura primer, i els Consells Municipals després, han d'impulsar a la pagesia d'alguna forma o altra, ja sia donant-els-hi ous, o bé oferint-els-hi els pollets a preus insignificants, a l'efecte que la repoblació sigui un fet immediat; però, llavors cal

resoldre la qüestió de races. Tots sabem que a moltes de les masies de Catalunya que tenien un nombre de 100 a 200 caps d'aviram, que corrien pels camins que voltaven la masia, hi estaven representades totes les races, sense que el pagès en sabés res, ja que moltes de les vegades, es tractava solament que les gallines fessin més o menys ous i si eren blanques o negres. Doncs bé, cal que a qui correspongui, ja sia la Conselleria o bé els Consells Municipals, es preocupi de divulgar, per mitjà de fullets, conferències pels pobles i visites, si cal, per cada cas, per tal de donar orientacions i posar a l'alçada que es mereix l'avicultura de casa nostra, tan limitada en aquest moment.

També caldria parlar una mica de les races; a Catalunya s'en coneixen un nombre considerable, però cada comarca hauria de defensar la seva o la que més bé s'hi adaptés. Tenim la raça Penedès, que ens correspon a nosaltres, i és una raça forta, d'uns resultats meravellosos, encara que sigui la que posada a la incubació tregui el tant per cent més migrat, però això ho recompensa la qualitat dels seus ous, tan estimats als mercats de fora de la nostra comarca, ja que obtenen una valorització superior a la de la resta de les comarques productores, i produeixen uns exemplars magnífics, d'una carn finíssima.

Per tot això, el Consell Municipal de Vilafranca, que no ha deixat de vista aquesta qüestió, ni un sol moment, ja té alguna cosa feta: té la Granja Avícola Municipal, la qual en pla d'experimentació ja ha fet molt, i en quant a producció, s'està posant cada dia en un nivell més alt. Falta, però, que la Generalitat doni el seu apoi moral i material per a ajudar-nos a enfrontar totes aquestes necessitats que creiem indispensables.

En números successius, anirem parlant del que és necessari fer a la Granja Avícola Municipal per a cobrir les necessitats de l'Avicultura del Penedès.

Esquerra Republicana de Catalunya

Palau de Belles Arts

Iller. Aniversari de la mort del Primer President
de Catalunya FRANCESC MACIÀ

**Dia 27 de desembre, a les 10 del
matí Gran acte commemoratiu, en
el qual parlaran:**

Sbert
Coromines
Pi i Sunyer
Aiguader (J.)
Terradellas
Lluís Companys

Obrirà l'acte, en nom del Consell Permanent, el diputat Joan Tauler

¡La unitat d'acció o menys paraules i més fets!

Continuament sentim com els «Speakers», de les emissores de les diverses organitzacions polítiques i socials, anuncien conferències o discursos de tal o qual individu, que arriben fins a cert moment, a cansar el pacient radioient. Després en la premsa diària llegim: Unitat d'acció per a aconseguir la victòria! Cal guanyar la guerra! Aixafem el feixisme! Salvem l'economia! Responsabilitat per a totes les organitzacions!

I tots podem preguntar-nos, què és el que s'ha fet, què es fa i què es pensa fer, per a solventar totes les qüestions més amunt expressades. I veurem només, molts discursos, moltes conferències sense qualitat i articles fantàstics, o millor dit, moltes paraules i molts pocs fets.

A més a més no resulta ésser molt prudent que a l'avantguarda, els nostres germans lluitin amb les armes a la mà defensant la llibertat, i a la reraguarda i per causes que potser no és el moment oportú d'escatir, no ens arribem a entendre. I, tot això quin efecte moral pot causar en els nostres combatents?.

Doncs deixem d'una vegada les conferències sense qualitat, els discursos brillants i els articles fantàstics, i apliquem aquella dita per tothom coneguda: «Predicar amb l'exemple». I així serà com salvarem l'economia, com guanyarem la guerra, com aixafarem el feixisme, com obtindrem la veritable i necessària responsabilitat de totes les organitzacions polítiques i socials, hagudes i per haver i la imprescindible unitat d'acció, per tal de poder edificar després en la màxima perfecció possible l'edifici de la nova Societat. Menys paraules i més fets.

Estem en plena guerra, una guerra cruenta, una guerra a mort. No podem tenir altra preocupació que la guerra. Hem de viure — i hem de morir, sí cal — per la guerra.

Tot el demés que fem, és perdre el temps i és alguna cosa pitjor: — Es deixar el pas lliure al feixisme.

I això no pot ésser. Això no serà.

LES VAQUES MAGRES

No creieu que quan els treballadors hagin pres el Poder, correrà la llet pels carrers, diu un adagi rus equivalent a aquell nostre del lligar els gossos amb llonganisses.

Tot el contrari. Com ja han après, desgraciadament per experiència, les nostres dones encarregades d'anar a comprar.

Una classe sempre substitueix a una altra en les pitjors condicions. Precisament es fa la substitució perquè la classe que predomina és incapaç i es troba impotent per a superar la crisi imperant, cada vegada més aguditzada. El proletariat no pren el Poder en èpoques d'abundància i de prosperitat. En temps de les vaques grasses no hi ha revolucions. Es en temps de les vaques flaques que es produeixen. I afegiu a aquest empobriment natural del país, les lluites i la guerra de què sempre va precedida l'autèntica presa del Poder per una classe que s'imposa a una altra caduca i moribunda. Cert que al 14 d'abril no hi va haver vessament de sang. Però ja tots hem convingut que allò no fou una presa de Poder, sinó una simple presa de pèl.

Revolució vol dir un demà més just i un futur més feliç. Però també vol dir un avui amb privacions i un present ple de sacrificis. Una operació en un cos malalt pot representar el guariment d'aquest cos, però de moment significa angoixa i dolor.

I ¿qui ho diria, en aquesta magnífica revetlla que vivim, que estem travessant una època greu i difícil? ¿Qui ho diria, que estem en un temps de crisi, de guerra i de revolució?

Fins ara, per vergonya de tots, només hem fet que malgastar les poques reserves del país i les reserves que tenia la burgesia en fallida. S'ha anat aprofitant dels comptes corrents que el patró tenia als Bancs i dels estocs de les botigues i magatzems. S'ha anat tirant dels Ajuntaments i de la Generalitat.

Però un viure artificial i parasitari com aquest no pot durar i prompte la terrible realitat ens treurà aquesta mentalitat de nou-ric, aquesta eufòria de l'home que ha tret la rifa i aquesta son beatífica del creient en miracles i en altres magarrufes celestials.

Volem acabar una societat injusta. Però les coses no s'acaben substituint-les. No acabarem els capitalistes i els paràsits, si després de portar-los «a fer un passeig» a la Rabassada, nosaltres ens tornem paràsits i capitalistes. I penso que paràsit és tot aquell que té, es queda o frueix el que no s'ha guanyat a pòls.

Volem una societat nova de trinca. Però no ens serà donada graciosament i menys alegrement.

L'error nostre durant molt de temps ha estat demanar coses que no es donen, sinó que es prenen. Però també hi ha coses que no ens les trobarem mai fetes, si no les creem nosaltres mateixos amb un treball constant i eficient, amb tota classe d'esforços i de sacrificis. I no saber això, pot ésser l'error d'ara.

Volem un món amb no sé quantes perfeccions. I no tenim altra riquesa que la que nosaltres puguem produir. Ens hem d'acostumar a la idea que res se 'ns donarà ni es presentarà,

ni sortirà fet, que tot haurà de sortir de nosaltres mateixos. De la nostra intel·ligència, de la nostra voluntat, del nostre treball i de la nostra honradesa. De les nostres mans, dels nostres braços, de les nostres espatlles i de les nostres costelles. De la nostra suor, de la nostra sang, de la nostra pell i dels nostres ossos.

I ens hem de posar al cap d'una vegada per sempre: que veritablement volem que la llet corri pels carrers, però que el punt de partida és una granja esgavellada per la crisi, la guerra, la revolució i el banditatge. Una granja no amb vaques poc grasses, ni magres, ni flaques, ni esquelètiques. Sinó, simplement: sense vaques, sense bous i sense esquelles.

Unitat, responsabilitat, guerra al front i guerra als incontrolats de la reraguarda: vet ací les consignes del moment.

Vida Municipal

Continuant la nostra tasca informativa, aquesta setmana ens plau fer ressaltar l'acord que prengué el Comitè Permanent del Consell Municipal de sol·licitar de l'Institut contra l'atur forçós de la Generalitat de Catalunya una subvenció de trescentes mil pessetes per a ajudar al mateix a la realització de diferents obres públiques, amb la finalitat primordial de procurar solucionar el problema social de l'atur forçós.

Ens plauen aquestes iniciatives del nostre Consell Municipal i aprofitem l'avinencesa per a encoratjar als Consellers que el formen per a que continuïn en aquest camí, tot desitjant fervorosament sigui atesa la petició feta i es converteixin en realitat els seus projectes

Tenim un govern nou. Serà aquest el que imposarà un ordre revolucionari?

UN ARTICLE ESTRANGER CADA SETMANA

Normes per a periodistes

MAX BARTH (De «Der Simpl» de Praga)

1.—Sigues objectiu! Sigues neutral! No prenguis posició perquè pot danyar-te socialment i comercialment!

2.—No preguntis de quin cantó està la justícia en la guerra civil espanyola. No t'ha d'interessar si el govern és legal o si els generals tenen dret moral o jurídic per a dominar el poble, si l'església és també culpable de les necessitats socials del poble espanyol i si s'ha enriquit a l'engròs a costa del poble. Tractar problemes de justícia és buit formulisme.

3.—Tingues sempre en compte que no t'has de posar en assumptes interns d'altres pobles. La més estricta neutralitat ha d'ésser la teva consigna! Si els generals destrueixen tot Espanya i redueixen la seva població civil a una tercera part, és cosa d'ells i no teva. El que fan ho fan

a casa seva i bé deuen saber prou bé el que volen.

4.—Recolza baronívolament la neutralitat dels Estats democràtics (els feixistes saben per ells mateixos el que han de fer). Encara que la neutralitat de l'exterior democràtic actuï en ajut dels reaccionaris espanyols, des de la teva alta talaia la teva neutralitat i la teva objectivitat no s'estimbaran. Precisament, com a demòcrata, pots demostrar la teva objectivitat donant la raó als antidemòcrates.

5.—Pren, decididament, una actitud contrària a les col·lectes de diner i medicaments per al Govern espanyol i els seus partidaris. Aquestes col·lectes signifiquen violar la neutralitat. Les donacions de l'estranger a favor dels partits militars són, és clar, una cosa diferent.

6.—Posa't a favor del manteniment de la pau d'Europa. Qualsevol ajut al govern espanyol amenaça la pau. L'ajut d'Itàlia i Alemanya als insurrectes no la posen en perill. Ells mateixos ho asseguren.

7.—Per a diferenciar els dos fronts en pugna has de servir-te de l'esquema següent: A la dreta hi ha els representants de l'ordre, dels costums i de les grans tradicions; a l'esquerra, els anarquistes, comunistes, alguns guillats i literats comprats. Dels socialistes ni en parlis: identifíca'ls amb els comunistes.

8.—Que el teu estil sigui tan objectiu com la teva conducta. Als insurrectes denomina'ls «nacionals»; quan llurs perspectives siguin dolentes, els pots anomenar, més críticament «nacionalistes», o bé si parles de partits, designa'ls com a «partit militar». Al front popular anomena'l, simplement, «partit governamental», o «fidel al govern» quan la situació sembli ésser-li favorable. En el cas contrari els pots anomenar com vulguis: «comunistes», «anarquistes», «rojos», etc.. Només cal que evitis d'emprar termes durs com són «pleb» o «hordes». És clar que, també, en algunes ocasions, pots fer justícia al grup de militars i pots denominar-los «rebels». Però «insurgents» ha d'ésser el mot més incisiu que et permetis d'escriure.

9.—Sigues prudent en els teus informes. Quan el grup militar afuselli 1500 persones, cal que parlis d'«execucions»; quan cremi vius 300 ciutadans, posa signes d'interrogació a la notícia. Si és possible combina dues notícies: 1500 afusellaments fets per les dretes i una dotzena d'afusellaments fets per les esquerres, sota un títol comú: «Actes vandàlics de dretistes i esquerristes». Això és veritable objectivitat.

10.—No malparlis de ningú. No diguis, per exemple, que Joan March, el finançador de la revolta, era a Espanya el més gran contrabandista. Digues en tot cas, que és l'home més ric d'Espanya.

11.—No t'assabentis que al costat del Govern hi ha tota la intel·ligència burgesa, i que la guerra civil és, al mateix temps, una lluita cultural en la qual els intel·lectuals progressistes lluiten al costat dels obrers contra l'obscurantisme. No has de prendre posició. Publica un article d'Unamuno i presenta'l com el representant de l'Espanya espiritual i com el porta-estendard del lliure-pensament.

12.—Si les tropes del govern usen gasos lacrimògens, desaprova-ho. En canvi aprova els mètodes de lluita dels insurrectes que destrocen dones i infants, que bombardegen els hospitals

de sang i les ambulàncies de la Creu Roja i instal·len en les seves nius d'ametralladores. Insinua que els gasos lacrimògens seus són, de veritat, gas mostassa. Si les tropes del Govern comencen a utilitzar en realitat gasos tòxics, desaprova-ho indignat: nacions civilitzades mai no han usat en la guerra gasos tòxics. I, a més, la guerra civil no és una guerra.

13.—Uns altres dos consells tècnics: No t'informis sobre la història d'Espanya, sobre les circumstàncies amb què es desenrotlla la vida espanyola. Això pot danyar el teu candor. Escriu amb alguns errors els noms que trobis en les correspondències de Premsa. Això conferirà als teus articles cert misticisme i un segell romàntic que encanta els lectors.

14.—Si segueixes al peu de la lletra aquests consells, els millors diaris se sentiran feliços de poder comptar-te com un especialista en assumptes espanyols.

NOTICIARI

ATENEU POPULAR DEL PENEDÉS

El dia 4 de gener proper, començaran les classes d'ensenyament que varem anunciar. La inscripció a les mateixes és molt nombrosa.

La matrícula quedarà tancada el dia 28 del corrent.

■ **Farré - perruquer : Angel Guimerà, 34**

El dimarts passat tingué lloc al Casal de «La Principal» una sessió de cinema a benefici de l'Hospital Comarcal. Es projectaren «La toma de Siétamo» pels Aguiluchos de la F. A. I. «Gran experimento», pel·lícula russa que reflexa la nova organització d'un poble que va saber fer i guanyar la revolució.

Gràfiques Cuscó : Telèfon 252 : Vilafranca del Penedès

Mútua d'Assegurances del Penedès

contra els accidents del treball

Intervinguda per la
Generalitat de Catalunya

Col·lectivitats, Cooperatives i Industrials:

Assegurant els accidents a aquesta Mútua, defenseu els vostres interessos, enfortiu l'economia penedesenca i reduïu les vostres despeses.

Rambla Pi i Margall, 26 - Vilafranca del Penedès - Telèfon núm. 68

Farmàcia i Centre d'específics

J. Bosch

Cort, 21 - Telèfon 172 X
VILAFRANCA DEL PENEDÉS

Estació de servei Vilafranca

Lubricants
Gasolines
Reparacions

Prat de la Riba - Vilafranca del Penedès - Telèfon 74 R

**Demaneu sempre
l'insuperable**

Vermut

Martini Rossi

Dipòsit:
Constitució, 50
VILAFRANCA

Ultimes novetats

Rafecas

A. Guimerà, 18 i 20
Vilafranca del Penedès

Empreu els

Blaus "La Rosa"

Marca registrada

són els millors

Fabricant: JOAN ROMAGOSA - Vilafranca del Penedés

CASA FARRÉ

NOVETATS PER A SENYORA

SEDERIA, LLANERIA, LLENCERIA I GÈNERES DE PUNT - Especialitat en gèneres per a dols

Cort, 11 i 13 i Indústria, 14 - Telèfon 185
VILAFRANCA DEL PENEDÉS

Fàbrica d'Anisats i Licors

LA SALA

Antoni Saumell

PLA DEL PENEDÉS

Queviures:

Agustí Rius

Neules:

Agustí Rius

Turrons:

Agustí Rius

Carrer 14 d'Abril, 32

Vilafranca del Penedés

IMPORTACIÓ - EXPORTACIÓ

DROGUES - COLONIALS

PRODUCTES QUIMICS

FRUITES SEQUES-LLEGUMS

CONSERVES - CONFITERIA

BLANC D' ESPANYA

JOAN HILL FERRET EXPLOTACIÓ COL·LECTIVA

Direcció:

Rambla Francesc Macià, 7
Telèfon 214 : Apartat 12

Magatzems:

Joan Maragall, 28 i 30

Fàbriques:

Misser Rufet
i Plaça de la República

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

L'antiga Casa VICENTÓ

assabenta als seus clients
i públic en general el trasllat
de l'establiment al

carrer B. Durruti, 10 (abans Ferrers)

LLANES I SEDES...
obtindeu un bon rentat emprant

PALO JABON (FUSTETS)

m a r c a :
"S I M"

ALFALS
PALLES
TREPADLLES
FULLA D'OLIVERA
i altres FARRATGES

Qualitats immillorables
Bons preus
Repartiment a domicili
per Vilafranca i comarca

PERE BUSQUET

Isidre Rius, 5 i 7
Apartat 23
Telèfon 51 VILAFRANCA DEL PENEDES

Cereals - Despulls del blat - Ferros - Carbons - Fustes

SASTRERIA CORET

NOVETATS

ECONOMIA

DISTINCIÓ

Tall i confecció immillorable... CORET, Sastre

B. Durruti, 19 (abans Ferrers)
VILAFRANCA DEL PENEDES

Relotges:
Reparacions:
Garantia:

CASADEMUNT

Casa especialitzada en relotgeria.
Grans assortiments de relotges de
tota mena i preus.

P. Constitució, 24
VILAFRANCA

PERFUMERIA

MERCERIA

BISUTERIA

M O D E S

RAMON SALA

Casa especialitzada en llanes

Tenim les darreres novetats

Plaça de la Constitució, 21 - VILAFRANCA

J. MIRALLES

Farmàcia
i laboratori

Cort, 1 i A. Guimerà, 2 - Telèfon 123 - Vilafranca del Penedès

Tècnic - Radio

Rambla F. Macià, 8
VILAFRANCA

Material fotogràfic
Laboratori
Còpies - Ampliacions

Rapidesa en l'entrega

Venda i reparació d'aparells de radio